

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen NB14 : 1849

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen NB14 : 1849", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 22*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Jette Knudsen; Johnny Kondrup; Alastair McKinnon, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2005 . Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-nb14-txt-shoot-n5.pdf> (tilgået 19. juli 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 22

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.
[Læs CC0-erklæringen](#)

NB14:5

#

Et Indfald.

Digterisk Forsøg for at vise Geniets Almagt.

Et Par Elskende er ulykkeligt blevet skilt saaledes ad, at Collisionen er religieus, og vel at mærke kun til for og kun forstaaet af Elskeren, der, forstaaer det som Guds Straf over sig, at han skal opgive denne Elskov. Selv næsten lidende til Fortvivlelse og til Vanvid, indseer han, at Pigen ubetinget vil gaae fra Forstanden hvis dette skal meddeles hende saaledes: at han, der ved at forlade hende, jo handler som en Skurk, dog er et godt Menneske, ja at det Hele er religieust – altsaa for at lindre hende Sagen forvandler han sig virkelig til en Skurk, det er en nedrig Skurkestreg af ham. – Af alle erotiske Collisioner er denne som man let vil see noget nær den muligst kvalfuldste.

Men hvad skeer. Efter en Deel Aars Forløb forklarer Forholdet sig saaledes, at han nu virkelig turde tilhøre hende – og hun er imidlertid blevet ham tro trods al hans Bedrag.

Forstaaelsens Øieblik er kommet. Dialektisk sees let, at dette Forstaaelses Øieblik noget nær er det mærkeligste der overhovedet lader sig tænke, just fordi der er en religieus Collision med, saa der aldeles ikke er Tale om Anger eller Deslige.

Pigen er ude af sig selv for Salighed.

Da siger han »er der nu Noget, Du ønsker, siig blot frem, hvad Du vil, ubetinget Du skal have det, jeg føler mig mægtig som en Gud.« hun svarer »o, nei, Intet ønsker jeg, Intet; naar jeg blot maa see Dig er jeg ubeskrivelig lykkelig.« »Ja det var en god Snak; nei, saaledes skal denne Høitidsdag ikke gaae ubemærket hen; siig Noget, siig hvad Du vil, noget Desperat Noget – hør, jeg har det, hvad synes Dig, vil Du, det, kunde det glæde Dig og bidrage til at forskiønne denne vor Høitidsdag, saa vil jeg gaae ud og slaae Kongen en paa Øret« »O, men Kiere, Du er jo gaaet fra Forstanden, hvor kan Du nu falde paa Sligt.«

Imidlertid som sagt saa gjort. Han er forøvrigt kjendt af Kongen, endogsaa yndet af Kongen. Han iler ud til Slottet, forlanger en Audients; faaer den; træder ind; bukker allerunderdanigst, og idet Maj[e]stæten med hul[d]salig Mine nærmer sig – slaaer han ham en ordentlig en under Øret. Majestæten troer han er gaaet fra Forstanden, kalder paa Kamerherren, og befaler at skaffe ham bort. Han siger: blot eet Ord

a Han fortæller hvorledes han, atter næsten afsindig for Salighed, kun fandt dette eneste Udtryk for sin Glæde: til hendes Ære og Priis at slaae Kongen en paa Øret.

Deres Majestæt. Kongen (utaalmodigt og opbragt) nei, nei bring det Menneske bort, han er afsindig. Han: blot eet Ord Deres Majestæt, hør mig tale, o hør blot. De har det i Deres Magt at gjøre mig ulykkelig, det er det Mindste af det. Men hvis De ikke hører mig nu, vil de gaae Glip af en vittig og interessant Situation – og da Deres Majestæt er Kiender, ikke sandt, o, ikke sandt.« Kongen er formildet: »nu saa tal da; men ved vor kongelige Ære vee Dem, hvis De ikke tilfredstiller mig.« Han udbeder sig nu, at Kamerherren maa fjernes. Det skeer. Han træder derpaa dristig Kongen ind paa Livet. Uvilkaarligt viger Kongen eet Skridt tilbage, i Erindring om Ørefigenet. Han »Deres Majestæt behøver ikke at frygte; saa fast besluttet det var, at Deres Majestæt skulde have en under Øret, saa sikker kan De nu være.« Denne Repliks sikke Bagvendthed bringer næsten Kongen til at smile, og nu begynder han at tale til Majestæten. Han fortæller hvorledes han har elsket denne Pige, han skildrer hendes Lidelser, sine næsten Vanvidets Qvaler – han rører Kongen til Taarer; han skildrer Forstaaelsens Salighed – og Kongen bliver saa bevæget, at han med Taarer omfavner ham.^a »Om jeg tilgiver Dem, o, min Ven, ganske, ganske; jeg takker Dem, De har bibragt mig eet af de meest ophøiede Aands-Indtryk jeg har oplevet.« »Nu vel da, saa endnu en Bøn.« »Den er forud bevilget, forlang hvad De vil, er De afsindig, saa har De ogsaa gjort mig afsindig.« »Vel; saa beder jeg Deres Majestæt øieblikkeligt at lade spænde for; jeg iler nu hen til hende og forbereder hende. Derpaa kommer Deres Majestæt selv og bevidner Sandheden, – og er Vidne til vor Salighed.« »Antaget.«.

Sligt er ikke umuligt. Spørg ingen Spidsborger derom, nei spørg Aladdin.

Forøvrigt kunde jeg have Lyst til at fremstille dette, for, fra et æsthetisk Standpunct, at belyse, hvor uendelig dumt det er, at recensere Christi Mirakler ene ved Tanken om den velgjørende Hensigt, ret ligesom, Uendelighedens Magt der bryder alle Love og Skranker ikke var en – si placet – fornuftig Grund til Miraklet. Saaledes det Mirakel, der forvandler Vand til Viin ved et Bryllup.